

Biblioteka

TEEN

Urednik

Aleksandar Šurbatović

Naslov originala

Rainbow Rowell

FANGIRL

REJNBOU RAUEL

Obožavateljka

Prevela s engleskog
Jelisaveta Đurić

Beograd
2015.
DERETA

Jesenji semestar 2011.

୧୦୧

Serija knjiga o Sajmonu Snouu

Iz Wikipedije, slobodne enciklopedije

(Ovaj članak odnosi se na seriju knjiga za decu. Za druge namene, pogledati članak *Sajmon Snou* (višeznačna odrednica).

Sajmon Snou je serijal od sedam knjiga fantastike, koje je napisala Engleskinja Džema T. Lesli, po profesiji filolog. Knjige govore o Sajmonu Snouu, jedanaestogodišnjem siročetu iz Lankašira, koji je regrutovan u Vatfordovu školu magije da bi postao čarobnjak. Sajmon se, dok raste, pridružuje grupi čarobnjaka – Magovima – u borbi protiv Podmukle Monotonije, zlog stvorenja koje pokušava da svet liši magije.

Od objavljivanja knjige *Sajmon Snou i Magov naslednik* 2001, knjige su prevedene na 53 jezika i, do avgusta 2011, prodato je više od 380 miliona primeraka.

Lesli je kritikovana zbog nasilja u ovom serijalu, kao i zbog kreiranja heroja koji je ponekad sebičan i nezgodne naravi. Scena egzorcizma u četvrtoj knjizi, *Sajmon Snou i četiri selkije*, izazvala je bojkote u američkim hrišćanskim grupama 2009. Serijal se, međutim, širom sveta smatra savremenim klasikom, a 2010, časopis *Tajm* Sajmona je nazvao „najvećim dečjim književnim likom posle Haklberija Fina”.

Trebalo bi da osma knjiga, poslednja u serijalu, bude objavljena 1. maja 2012.

Hronologija objavljivanja:

Sajmon Snou i Magov naslednik, 2001.

Sajmon Snou i druga zmiya, 2003.

Sajmon Snou i treća kapija, 2004.

Sajmon Snou i četiri selkije, 2007.

Sajmon Snou i pet sečiva, 2008.

Sajmon Snou i šest belih kunića, 2009.

Sajmon Snou i sedmi hrast, 2010.

Sajmon Snou i osmi ples, planirano da se objavi 1. maja 2012.

Prvo poglavlje

U njenoj sobi nalazio se neki momak.

Kat je pogledala u broj ispisan na vratima, a potom u ceduljicu s brojem dodeljene sobe, koju je držala u ruci.

Paund hol, 913.

To je definitivno bila soba 913, ali možda nije bio Paund hol – svi ti studentski domovi su izgledali isto, poput stambenih blokova za smeštaj starih. Možda bi Kat trebalo da zaustavi tatu pre nego što on donese njene preostale kutije.

„Ti mora da si Kater”, reče mladić razvlačeći usne u širok osmeh i pružajući ruku.

„Kat”, reče ona osetivši panični grč u stomaku. Ignorovala je njegovu ruku. (Ionako je držala kutiju, šta je očekivao od nje?)

To je bila greška – mora da je bila neka greška. Znala je da je Paund mešoviti studentski dom... *Da li postoje i mešovite sobe?*

Momak je uzeo kutiju iz njenih ruku i spustio je na prazan krevet. Onaj na drugoj strani sobe već je bio prekriven odećom i kutijama.

„Imaš li još stvari dole?”, upita on. „Mi smo upravo završili. Planirali smo da idemo na burger; hoćeš i ti? Jesi li već jela kod ‘Pira’? Njihovi burgeri su veličine tvoje pesnice.”

Uhvatio ju je za ruku, a ona je progutala knedlu. „Stegni pesnicu”, reče on.

Kat ga je poslušala.

„Veći su od tvoje pesnice”, reče momak puštajući njenu ruku i podižući ranac koji je ostavila pred vratima. „Imaš li još kutija? Garant imaš još kutija. Jesi li gladna?”

Bio je visok, mršav i preplanuo, a pepeljastoplava kosa štrčala mu je na sve strane, kao da je upravo skinuo kapu. Kat je ponovo pogledala u ceduljicu s brojem sobe. Da li je to *Regan*?

„Regan!”, veselo uskliknu momak. „Vidi, stigla ti je cimerka.”

Devojka je zaobišla Kat koja je stajala na vratima i uputila joj hladan pogled. Imala je ravnu, crveno-smeđu kosu i neupaljenu cigaretu u ustima. Momak joj je oteo tu cigaretu i stavio je u svoja usta. „Regan, Kater. Kater, Regan”, predstavio ih je jednu drugoj.

„Kat”, reče ona.

Regan je klimnula glavom i krenula da kopa po tašni u potrazi za još jednom cigaretom. „Zauzela sam ovu stranu”, reče, pokazujući glavom ka gomili kutija na desnoj strani sobe. „Mada, meni je svejedno. Ako se pališ na feng šui, slobodno prebaci moja sranja.” Okrenula se prema momku. „Spreman?”

On se okrenuo prema Kat. „Ideš?”

Odmahnula je glavom.

Kad su se vrata za njima zatvorila, Kat je sela na goli dušek, koji je očigledno pripao njoj, i naslonila glavu na zid od blokova. Feng šui bio joj je najmanja briga.

Trebalo joj je samo da smiri živce.

Da odagna tu teskobu. Da to srce koje joj se popelo u grlo vrati na svoje mesto i da sve ponovo bude kao i obično.

Njen tata i Rina samo što se nisu popeli, a Kat nije želela da vide da je na ivici nerava. Ako ona pukne, pući će i njen tata, a Rina bi u svakom slučaju reagovala kao da oni to namerno rade, samo da bi joj upropastili savršeni prvi dan u studnjaku – njenu predivnu novu avanturu.

Bićeš mi zahvalna zbog ovoga, Rina je neprestano ponavljala.

To je prvi put spomenula još u junu.

Kat je već bila poslala obrasce za studentski dom, i naravno da je navela Rinu kao svoju cimerku – oko toga se nije dvoumila. Njih dve su delile sobu osamnaest godina, zašto bi sad prestale?

„Delile smo sobu *osamnaest godina*”, bunila se Rina. Sedela je uz uzglavlje Katinog kreveta s iritantnim izrazom lica koji govori „ja sam odrasla”.

„I to je super funkcionisalo”, kazala je Kat pokazujući na njihovu sobu – na gomilu knjiga i postere *Sajmona Snoua*, na plakar u koji su gurale svu odeću, uglavnom ne vodeći računa šta je čije.

Kat je sedela na ivici kreveta trudeći se da ne izgleda kao „očajnica koja uvek cmizdri”.

„Ovo je koledž”, insistirala je Rina. „Poenta koledža je upoznavanje novih ljudi.”

„Poenta imanja sestre bliznakinje”, rekla je Kat, „upravo je u tome što ne moraš da brineš o takvim stvarima. O ludačama koje ti kradu tampone, osećaju se na preliv za salatu i slikaju te mobilnim dok spavaš...”

Rina je glasno uzdahnula. „O čemu ti pričaš? Zašto bi se neko osećao na preliv za salatu?”

„Na sirće”, rekla je Kat. „Sećaš li se kad smo u prvom razredu srednje išle na ekskurziju, a ona devojka je zaudarala na italijanski dresing?”

„Ne.”

„E, pa, to je odvratno.”

„To je faks”, odgovorila joj je Rina ozlojeđeno i pokrila lice rukama. „To bi i trebalo da bude *avantura*.”

„Već je avantura.” Kat se otkotrljala do Rine i sklonila joj ruke s lica. „Sve ono što nas čeka već deluje zastrašujuće.”

„Trebalo bi da upoznamo nove ljude”, ponovila je Rina.

„Nisu mi potrebni novi ljudi.”

„To samo pokazuje koliko ti je potrebno da upoznaš nekog novog...” Rina je stegla Katine ruke. „Kat, razmisli malo. Ako i ovo budemo radile zajedno, ljudi će misliti da smo jedna ista osoba. Četiri godine će proći pre nego što iko bude u stanju da nas razlikuje.”

„Potrebno je samo da obrate pažnju.” Kat je dodirnula ožiljak na Rininoj bradi, tik ispod usne. (Nezgoda na sankanju. Imale su devet godina i Rina je sedela napred kad su sankama udarile u drvo. Kat je pala unazad u sneg.)

„Znaš da sam u pravu”, rekla je Rina.

Kat je odmahнула glavom. „Ne znam.”

„Kat...”

„Molim te, ne teraj me da ovo radim sama.”

„Ti nikad nisi sama.” Rekla je Rina ponovo uzdahnuvši. „U tome je čitava jebena poenta kada imaš sestru bliznakinju.”

#

„Ovde je zaista fino”, reče njihov otac razgledajući Paund 913 i spuštajući korpu za veš punu cipela i knjiga na Katin dušek.

„Nije fino, tata”, reče Kat stojeći ukočeno pored vrata. „Liči na bolničku sobu, samo je manja. I bez televizora.”

„Imaš divan pogled na studentski grad”, odgovori on.

Rina je odšetala do prozora. „Moja soba gleda na parking.”

„Otkud znaš?”, upita Kat.

„*Google Earth*.”

Rina je jedva čekala da sve to s koledžom počne. Ona i njena cimerka – Kortni – bile su u kontaktu već nedeljama. Kortni je takođe bila iz Omahe. Njih dve su se već upoznale i otišle zajedno u kupovinu stvarčica za njihovu sobu. Kat se vukla za njima i pokušavala da se ne duri dok su birale postere i stone lampe koje bi išle uz njih.

Katin tata se pomerio s prozora i zagrlio je. „Sve će biti u redu”, reče on.

Klimnula je glavom. „Znam.”

„Dobro”, uzvratilo on pljeskajući rukama. „Sledeća stanica, Šrem hol. Druga stanica, picerija. Treća stanica – moje tužno i prazno gnezdo.”

„Ne pica”, reče Rina. „Izvini, tata. Kortni i ja večeras idemo na roštilj koji se organizuje za brucše.” Prostretila je sestru pogledom. „Trebalo bi i Kat da pođe.”

„Da pica”, reče prkosno Kat.

Njen tata se osmehnuo. „Kat, tvoja sestra je u pravu. Trebalo bi da ideš, da upoznaš nove ljude.”

„Narednih devet meseci neću raditi ništa drugo sem upoznavanja novih ljudi. Za danas biram piceriju.”

Rina je zakolotala očima.

„U redu”, reče njihov tata tapšući Kat po ramenu. „Sledeće stajalište, Šrem hol. Dame?” Otvorio je vrata.

Kat se nije ni pomerila. „Možeš da se vratiš po mene kad nju odvežeš”, reče gledajući u sestru. „Hoću da počnem s raspakivanjem.”

Rina se nije bunila, samo je izašla u hodnik. „Popričaću s tobom sutra”, reče, a da je pritom nije ni pogledala.

„Naravno”, uzvratila Kat.

#

Bio je lep osećaj raspakivati se, nameštati krevet i ređati nove, sumanuto skupe udžbenike na police iznad novog radnog stola.

Kad se njen tata vratio, zajedno su odšetali do picerije „Valentino”. Svi koje su usput videli bili su otprilike Katinih godina, što je bilo pomalo zastrašujuće.

„Zašto su svi plavokosi?”, upitala Kat. „I zašto su svi beli?”

Njen tata se nasmejao. „Ti si se samo navikla na život u kraju u kom ima najmanje belaca u čitavoj Nebraski.”

Njihova kuća u južnoj Omahi nalazila se u kraju gde su uglavnom živeli Meksikanci. Katina porodica bila je jedina belaćka u celom bloku.

„O, bože”, reče ona, „misliš li da ovaj grad ima kamion za prodaju takosa?”

„Mislim da sam video *Čipotle*¹...”

Frknula je.

„Ma daj”, reče on, „ti voliš *Čipotle*.”

„Nije u tome stvar.”

Kada su stigli u piceriju, mesto je vrvelo od studenata. Neki od njih su, kao Kat, došli s roditeljima, ali je takvih bilo malo. „Kao da smo u nekoj naučnofantastičnoj priči.”, reče ona, „Nema dece... Nikoga preko trideset... Gde su matorci?”

Njen tata je uzeo svoje parče pice. „*Soylent Green*.”²

Kat se nasmejala.

„Znaš, nisam ja mator.” Lupkao je prstima po stolu. „Tek mi je četrdeset jedna. Kolege s posla koji su mojih godina tek sad dobijaju decu.”

„Pametno si to smislio”, uzvratila Kat, „da nas se rešiš na vreme. Sad možeš da dovodiš ribe kući – imaš praznu gajbu.”

„Sve ribe...”, reče ne skidajući pogled s tanjira. „Vas dve ste jedine ribe koje me sad zanimaju.”

„Bljak. Tata. To je uvrnuto.”

„Znaš ti dobro šta sam hteo da kažem. Šta je s tobom i tvojom sestrom? Nikada se do sad niste ovoliko svađale...”

„*Sad se ne svađamo*.” Rekla je Kat i zagrizla parče pice sa slatinom i sirom. „Fuj!” Ispjunula je zalogaj.

„Šta bi? Naletela si na nečiji kapak?”

„Ma ne. Kiseli krastavac. Dobro sam, nego ga nisam očekivala...”

„Meni se čini da se ipak svađate”, reče tata.

¹ *Chipotle* (engl.) – Lanac restorana s meksičkom hranom. (Sve fusnote u tekstu su prevodiočeve.)

² *Soylent Green* (engl.) – Američki kulturni naučnofantastični film o Njujorku 2020, u kojem vladaju prljavšina, opšti raspad i nedostatak hrane. U ovom slučaju, biskvit *Soylent* korporacije koji navodno sadrži visokoenergetski plankton.

Kat je odmahнула glavom. Ona i Rina u poslednje vreme nisu mnogo ni razgovarale, a kamoli da su se svađale. „Rina samo hoće više... nezavisnosti.”

„Zvuči razumno”, odgovori on.

Naravno da zvuči, pomislila je Kat, *to je Rinina specijalnost*. Ali ništa nije rekla. Nije htela da dodatno zabrinjava tatu u ovom trenutku. Po tome kako je prstima lupkao po stolu bilo joj je jasno da je na ivici nerava. Previše sati u kojima je morao da se ponaša kao normalan tata.

„Jesi li umoran?”, upita ona.

On joj se samo osmehnuo i spustio šaku sa stola u krilo. „Ovo je veliki dan. Veliki i težak dan – hoću da kažem, znao sam da će tako da bude.” Podigao je obrvu. „Vas dve, obe u istom danu. *Fijuuuu*. I dalje ne mogu da poverujem da se ne vraćate kući sa mnom...”

„Nemoj mnogo da se opuštaš. Nisam sigurna da ću izdržati ceo semestar.” Kat se samo delimično šalila, a i on je toga bio svestan.

„Kat, lepo ćeš se ti snaći.” Spustio je onu manje nervoznu šaku preko njene i stegao je. „A i ja ću. Ne brini.”

Kat mu se na trenutak zagledala u oči. Delovao je umorno – i, da, nervozno – ali se, sve u svemu, dobro držao.

„I dalje bih volela da nabaviš psa”, reče Kat.

„Nikada se ne bih setio da ga nahranim.”

„Možda bismo mogli da ga izdresiramo da on hrani tebe.”

#

Kad se Kat vratila u sobu, njena cimerka Regan i dalje nije bila tu. Možda je i svračala u sobu, pa ponovo izašla, ali su njene kutije još uvek stajale na istom mestu. Kad je Kat završila s raspakivanjem i odlaganjem svoje odeće, otvorila je kutiju s uspomena-ma koju je donela od kuće.

Prvo je izvadila fotografiju na kojoj su bile Rina i ona i zakačila je na pano iza radnog stola. Bila je to fotka s mature. Obe su

nosile svećane crvene odore i bile nasmejjane. Bilo je to pre nego što je Rina skratila kosu...

Ona čak nije ni najavila Kat da će da uradi tako nešto. Samo se, pred kraj leta, jednog dana vratila kući s posla s piksi frizurom. Odlično joj je stajala – što je verovatno značilo da bi super stajala i Kat. Ali, čak i kada bi Kat skupila hrabrost da odseče skoro četrdeset centimetara svoje kose, ne bi mogla to da uradi. Ne bi mogla da tako, bez pardona, iskopira sopstvenu sestru bliznakinju.

Kat je zatim izvadila uramljenu fotografiju njihovog tate, onu koja je uvek stajala na Rininom i njenom stočiću kod kuće. Bila je to veoma lepa slika, snimljena na dan njegovog venčanja. Tata je bio mlad i nasmejjan, a na reveru je imao mali suncokret. Kat ju je stavila na policu iznad svog stola.

Zatim je izvadila fotku s matorske večeri, onu na kojoj su bili ona i Abel. Kat je nosila sedefastozelenu haljinu, a Abel je imao pojas u istoj boji. Lepo je ispala na slici, mada joj je lice izgledalo pomalo golo i spljošteno bez naočara. I Abel je lepo ispao na slici, iako je delovalo kao da se dosađuje.

On je uvek delovao pomalo smoreno.

Do sada je već trebalo da mu pošalje poruku, makar da mu javi da je stigla, ali odlučila je da sačeka dok ne bude bila malo bolje raspoložena. Poruke ne možeš da povučesh. Ako ih napišeš dok si nadrždana i melanholična, one će ostati memorisane u tvom telefonu i podsećaće te na to kakva si smaračica.

Na samom dnu kutije bili su Katini poster i Sajmona i Baza. Pažljivo ih je spustila na krevet – neki od njih bili su unikati, nacrtani ili naslikani samo za nju. Morala je da izabere one najdraže, pošto na panou nije bilo mesta za sve, a Kat je bila rešena da ih ne kači na zidove, gde bi Bog i svi ostali mogli da ih vide.

Odabrala je tri najdraža...

Na jednom posteru bio je Sajmon koji podiže Mač magova, na drugom Baz koji sedi na crnom tronu ukrašenom velikim

očnjacima, a treći je prikazivao njih dvojicu kako zajedno šetaju kroz uskovitlano zlatno lišće dok im šalovi lepršaju na vetru.

U kutiji je preostalo još nekoliko stvari – osušeni buketić cveća, traka s natpisom *Clean Plate Club*³ koju joj je dala Rina, biste Sajmona i Baza koje je naručila od Nobl kolekšena⁴.

Kat je svim tim stvarima pronašla odgovarajuće mesto u sobi, a zatim je sela na pohabanu, drvenu stolicu. Dok je sedela na tom mestu, leđima okrenuta Reganinim golim zidovima i kutijama, imala je osećaj skoro kao da je kod kuće.

3 *Clean Plate Club* (engl.) – Kampanja koju je prvi put sproveo američki Kongres 1917. u cilju racionalizacije hrane tokom Prvog svet-skog rata.

4 *Noble Collection* (engl.) – Specijalizovana firma za dizajniranje i pravljenje suvenirna s likovima slavni ličnosti.

U Sajmonovoj sobi nalazio se dečak.

Dečak s ravnom crnom kosom i hladnim sivim očima. Vrteo se ukруг držeći mačka visoko podignutog u vazduh, dok je jedna devojčica skakutala pokušavajući da ga dohvati. „*Vrati mi ga*”, reče devojčica. „Povredićeš ga.”

Dečak se nasmejao i podigao mačka još više – zatim je primetio Sajmona kako stoji na vratima, pa se zaustavio i uozbiljio.

„Zdravo”, rekao je tamnokosi dečak, i ispustio mačka na pod. On se dočekaо na sve četiri i zbrisao iz sobe. Devojčica je otrčala za njim.

Ne obraćajući pažnju na njih, dečak je namestio svoju školsku jaknu i osmehnulo se levim krajičkom usana. „Znam te. Ti si Sajmon Snou... Magov naslednik.” Nadmeno je ispružio ruku. „Ja sam Tiranus Bazilton Pič. Ali možeš da me zoveš Baz – bićemo cimeri.”

Sajmon ga je prekorno pogledao zanemarivši ispruženu bleđu ruku. „Šta si to radio s njenim mačkom?”

– Peto poglavlje, *Sajmon Snou i Magov naslednik*,
autorska prava Džeme T. Lesli, 2001.

Drugo poglavlje

U knjigama, kada se ljudi probude na nekom nepoznatom mestu, uvek postoji taj trenutak dezorijentisanosti.

Međutim, Kat se tako nešto nikada do sada nije desilo. Ona bi se uvek sećala trenutka kada je utonula u san.

Pa ipak, bilo je čudno slušati poznati zvuk alarma kako se oglašava na ovom potpuno novom mestu. Svetlost u sobi bila je neobična, isuviše žuta za jutro, a vazduh u domu imao je onaj miris deterđenta na koji Kat nije bila sigurna da će moći da se navikne. Uzela je telefon i isključila alarm shvativši da još nije poslala poruku Abelu. Nije proverila ni mejl, ni svoj *FanFixx* nalog pre nego što je otišla u krevet.

„*prvi dan*”, počela je da piše poruku Abelu. „*više kasnije*.
x, o⁵ itd.”

Krevet na drugom kraju sobe još uvek je bio prazan.

Mogla bi da se navikne na ovo. Možda će Regan sve vreme provoditi u sobi svog momka. Ili u njegovom stanu. On je izgledao starije od Regan – verovatno je živio van studenjaka s dvadeset drugih mladića, u nekoj ruini od kuće s izbačenim kaučem u prednjem dvorištu.

Iako je bila potpuno sama u sobi, Kat nije bilo prijatno da se tu presvuče. Regan bi mogla da uđe svakog trenutka, Reganin momak bi mogao da uđe svakog trenutka... A i jedno i drugo bi mogli da budu manijaci s uključenom kamerom na mobilnom.

⁵ *x, o – Hugs and kisses* (engl.) – Grlim te i ljubim.

Odnela je odeću do kupatila i presvukla se u jednoj kabini. Kod umivaonika je stajala neka devojka koja je očajnički pokušavala da uspostavi prijateljski kontakt očima, ali se Kat pretvarala da je ne primećuje.

Kad je završila s jutarnjim ritualima, ostalo joj je dovoljno vremena da doručkuje. Međutim, nije bila spremna da se uhvati u koštac sa izazovima koje menza donosi sa sobom. Pre svega, nije znala ni gde se menza nalazi, a kamoli pravila koja u njoj vladaju...

U novim situacijama, sva najškakljivija pravila su ona koja se niko nije potrudio da ti objasni. (I ona koja ne možeš da izguglaš.) Na primer, gde počinje red? Šta od hrane smeš da uzmeš? Gde se očekuje da staneš, a gde se potom očekuje da sedneš? Kuda ideš kad završiš, zašto te svi gledaju... *Uh.*

Kat je otvorila pakovanje proteinskih štanglica. Imala je još četiri kutije i tri ogromne tegle putera od kikirikija sakrivene ispod kreveta. Ako ne bude bila halapljiva, možda neće morati da se suočava s menzom sve do oktobra.

Otvorila je laptop grickajući štanglicu od rogača i ovsu i otvorila svoj *FanFixx* nalog. Na svojoj stranici zatekla je gomilu komentara – svi su bili uznemireni i zabrinuti što Kat juče nije okačila novo poglavlje za *Nastavi dalje*.

Hej, narode, otkucala je. Izvinite za juče. Prvi dan na faksu, porodične stvari itd. Možda ni danas neću uspeti da uradim ništa, ali obećavam da ću se vratiti iz mrtvih u utorak, i imam u planu nešto totalno ludo. Držite se, Medžikat⁶.

#

Dok je koračala prema učionici, Kat nije mogla da se otme titisku da se pretvara da je studentkinja na jednom od onih koleđa iz tinejdžerskih filmova. Scena je bila savršena – talasasti

⁶ *Medžikat* – Igra reči na engleskom (*magic + Cat*) koja bi trebalo da upućuje na kovanicu sa značenjem magična Kat.

zeleni travnjaci, zgrade od cigala, svuda klinici s rancima. Kat je s nelagodnom pomerila torbu na leđima. *Pogledajte me, ja sam tipična studentkinja iz tinejdžerskog filma.*

Stigla je na predavanje iz američke istorije deset minuta ranije, ali ni to nije bilo dovoljno rano da se dokopa klupe u zadnjem delu učionice. Svi u prostoriji delovali su nervozno i kao da im je užasno neprijatno. Činilo se kao da su svi proveli previše vremena smišljajući šta da obuku.

(Obuci ono što misliš da ćeš i inače nositi, pomislila je Kat kad je sinoć pripremila odeću. Farmerke, Sajmonova majica i zeleni džemper na kopčanje.)

Momak koji je sedeo u klupi do njene imao je slušalice i isfolirano je klimao glavom u ritmu muzike. Devojka s Katine druge strane neprestano je prebacivala kosu s jednog ramena na drugo.

Kat je zažmurila. Čula je kako njihove klupe škripe. Mogla je da oseti njihove dezodoranse. Već od same pomisli da su oni tu osećala se sputano i saterano u ćošak.

Da je Kat bila malo manje ponosna, ovaj čas mogla je da prati sa svojom sestrom – i njoj i Rini su bili potrebni bodovi iz istorije. Možda bi trebalo da ide na predavanja s Rinom. Iako nisu bile zainteresovane za iste predmete, neka predavanja su im za sada bila zajednička. Rina je htela da studira marketing – i možda da se zaposli u nekoj reklamnoj agenciji, kao njihov tata.

Kat nije mogla da zamisli sebe kako se bavi bilo kojim poslom. Upisala je engleski u nadi da bi na taj način naredne četiri godine mogla da provede u čitanju i pisanju. A možda i još četiri godine posle toga.

U svakom slučaju, već se oprobala u kursu pisanja za bruceše, i kad je proletos razgovarala sa svojim savetnikom, Kat ga je ubedila da može da se izbori s uvodom u pisanje fikcije, predmetom na trećoj godini. Bio je to jedini predmet kom se Kat unapred radovala. Možda je to bila i jedina stvar vezana za fakultet koja ju je radovala. Profesorka koja je to predavala bila je i spisateljica. Kat

je preko leta pročitala sve tri njene knjige (o propadanju i pustoši ruralne Amerike).

„Zašto čitaš *to*?“, upitala je Rina kad ju je letos zatekla kako čita jednu od tih knjiga.

„Šta to?“

„Nešto što nema zmaja i patuljka na koricama.“

„Proširujem interesovanja.“

„Pssst“, prošaptala je Rina, prekrivajući uši na filmskom posteru iznad svog kreveta. „Čuće te Baz.“

„Baz nema razloga da brine. Naša veza je stabilna“, rekla je Kat i nasmešila se, iako joj je bilo neprijatno.

Pomisao na taj razgovor s Rinom navela je Kat da potraži svoj telefon.

Rina je verovatno sinoć negde izašla.

Buka je stvarala utisak kao da ceo studenjak pravi žurku. Kat se osećala kao pod opsadom u svojoj praznoj sobi u domu. Vika. Smeh. Muzika. I sve to dopiralo je sa svih strana. Rina ne bi odoljela, a da se ne pridruži toj buci.

Kat je iskopala mobilni iz svog ranca.

„ustala?“ *Pošalji.*

Nekoliko sekundi kasnije telefon joj se tiho oglosio. „zar to nije nešto što ja tebe obično pitam?“

„bila sam preumorna da bih pisala sinoć“, otkucala je Kat, „otišla u krevet u 10.“

Tiho oglašavanje. „već zapostavljaš svoje obožavaoce...“

Kat se osmehnula. „uvek tako ljubomorna na moje obožavaoce...“

„lep dan želim“

„a-ha – i ja tebi“

Sredovečni Indus u sakou od tvida ušetao je u amfiteatar. Kat je isključila telefon i gurnula ga u torbu.

#

Kad je stigla nazad u dom, umirala je od gladi. Ovim tempom njene štanglice neće potrajati ni nedelju dana...

Ispred njene sobe sedeo je neki momak. Onaj isti. Reganin momak? Reganin ortak za cigaretu?

„Kater!”, reče on, sav nasmejan. Krenuo je da ustaje čim ju je ugledao – što je izgledalo smešnije nego što bi trebalo jer su mu noge i ruke bile predugačke u odnosu na telo.

„Zapravo Kat”, reče ona.

„Jesi li sigurna?” Prošao je prstima kroz kosu. Kao da je hteo da se uveri da je još uvek razbarušena. „Jer mi se Kater stvarno dopada.”

„Sigurna sam”, odgovorila je hladno. „Imala sam dovoljno vremena da razmislim o tome.”

Stajao je tamo, čekajući da ona otvori vrata.

„Da li je Regan tu?”, upita Kat.

„Da je Regan tu”, osmehnu se on, „već bih bio unutra.”

Kat je držala ključ, ali nije otvarala vrata. Nije bila raspoložena za ovo. Za danas se već predozirala *novim* i *drugim*. U ovom času htela je samo da se sklopča na svom čudnom, škripavom krevetu i da slušti tri proteinske štanglice. Pogledala je preko njegovog ramena. „A kad ona dolazi?”

Slegnuo je ramenima.

Kat se stegao želudac. „Pa, ne mogu tek tako da te pustim unutra”, prevalila je konačno tu misao preko usana.

„A što?”

„Pa, recimo, ne poznajem te.”

„Zezaš me?”, nasmejao se, „Upoznali smo se juče. Bio sam *u sobi* kad smo se upoznali.”

„A-ha, ali te ne poznajem. Ne poznajem ni Regan.”

„Hoćeš li i nju terati da čeka napolju?”

„Pazi...” Kat je vrtela glavom. „Ne mogu tek tako da puštam svakakve tipove u svoju sobu. Ne znam ni kako se zoveš. Cela ova situacija mi pomalo miriše na silovanje.”

„Miriše na silovanje?”

„Razumeš šta hoću da kažem”, reče ona, „zar ne?”

Spustio je jednu obrvu i odmahnuo glavom, smešeći se i dalje. „Pa, i ne baš. Mada sad i ne želim da uđem s tobom. Malo me brine ta tvoja rečenica ‘miriše na silovanje.’”

„I mene”, reče ona, zahvalna što neće morati dalje da se nateže s njim.

Naslonio se na zid i kliznuo na pod gledajući naviše u nju. Zatim je ispružio ruku. „Usput, ja sam Levi.”

Kat se namrštila i ovlaš prihvatila njegovu ruku, i dalje držeći ključeve. „Okej”, rekla je, i potom otvorila vrata i zatvorila ih za sobom što je brže mogla.

Dograbila je laptop i proteinske štanglice, a onda se sklupčala u uglu kreveta.

#

Kat je pokušavala da šeta po svojoj strani sobe, ali nije bilo dovoljno prostora. Već se osećala kao da je u zatvoru, i samo joj je još falio Reganin dečko da stoji – dobro, da sedi – ispred kao straža. Osećala bi se bolje kad bi samo mogla s nekim da popriča. Zapitala se da li je prerano da pozove Rinu... Umesto toga pozvala je tatu i ostavila govornu poštu.

Abelu je pustila poruku. „*hej. jedan manje. šta ima?*”

Otvorila je udžbenik iz sociologije. A onda laptop. Potom je ustala da otvori prozor. Napolju je bilo vruće. Ispred kuće bratstva prekoputa neki ljudi jurili su jedni druge pištoljima na vodu. Bilo je to bratstvo „Pi-Kapa-Čudno O”.

Kat je izvukla telefon i pozvala sestru.

„Hej”, javi se Rina, „kako ti je prošao prvi dan?”

„Fino. A tebi?”

„Dobro”, reče Rina. Njoj je *uvek* polazilo za rukom da zvuči bezbrižno i opušteno. „Hoću da kažem, pomalo izluđujuće, ne znam... Promašila sam zgradu za predavanje iz statistike.”

„Bedak.”

U tom trenutku otvorila su se vrata i Regan i Levi su ušli. Regan je čudno pogledala Kat, a Levi se samo osmehnuo.

„A-ha”, reče Rina. „Mada nisam mnogo zakasnila zbog toga, samo par minuta, ali sam se ipak osećala glupo – hej, Kortni i ja krećemo na večeru, mogu li da te pozovem malo kasnije? Ili sad da se dogovorimo – hoćeš da sutra ručamo zajedno? Možemo da se nađemo u „Selek holu” u podne. Znaš li gde je to?”

„Snaći ću se”, odgovori Kat.

„Okej, kul. Vidimo se onda.”

„Kul”, rekla je Kat, pritisnula *prekini* i spustila telefon u džep. Levi se već prosuo po Reganinom krevetu.

„Možeš malo i da budeš od koristi”, reče Regan dobacujući mu zgužvani čaršav. „Hej”, obrati se Kat.

„Hej”, uzvratila Kat. Stajala je tamo minut, čekajući da započne bilo kakav razgovor, ali izgleda da Regan nije bila zainteresovana. Preturala je po svim svojim kutijama, kao da je nešto tražila.

„Kako ti je prošao prvi dan?”, upita je Levi.

Kat za trenutak nije shvatila da se njoj obraća. „Nije loše”, reče.

„Ti si brucoš, jelda?” Nameštao je Reganin krevet. Kat se pitala planira li on da prespava u njihovoj sobi noćas. To nikako ne bi bilo zgodno.

I dalje je zurio u nju smešeci se, pa mu je ona klimnula glavom.

„Jesi li uspela da pronadeš gde su ti sva predavanja?”

„A-ha...”

„Jesi li upoznala nekoga?”

A-ha, pomislila je, *vas dvoje*.

„Nenamerno”, reče ona.

Čula je Regan kako je frknula.

„Gde su ti jastučnice?”, upitao je Levi gledajući u plakar.

„U kutijama”, reče Regan.

Počeo je da prazni jednu od kutija spuštajući stvari na Reganin sto kao da je znao gde šta treba da stoji. Glava mu je visila kao

da je labavo prikačena za vrat i ramena. Kao da je bio jedna od onih lutaka koje se iznutra drže na olabavljenim gumicama. Levi je izgledao pomalo divlje. I on i Regan. *Tako se ljudi pronalaze*, pomislila je Kat, *svaka krpa nađe zakrpu*.

„Pa, dobro, šta studiraš?“, upita on Kat.

„Engleski“, odgovorila je, a onda nakon malo duže pauze upitala, „A ti?“

Izgledao je oduševljen što ga je pitala baš to. Ili što ga uopšte nešto pita. „Ekomenadžment.“

Kat nije imala pojma šta to znači, ali nije htela da pita.

„Molim te ne počinji priču o ekomenadžmentu“, zaječa Regan. „Hajda da uvedemo to kao pravilo, do kraja godine. Zabraniuje se priča o ekomenadžmentu u mojoj sobi.“

„To je i Katerina soba“, reče Levi.

„Kat“, ispravi ga Regan.

„A šta kad ti nisi ovde?“, upita on. „Možemo li da pričamo o ekomenadžmentu kad ti nisi u sobi?“

„Kad ja nisam u sobi...“, reče Regan, „mislim da ćeš ti čekati napolju u hodniku.“

Kat se osmehnula u pravcu Reganinog potiljka. Zatim je primetila da je Levi posmatra i uozbiljila se.

#

Svi na predavanju izgledali su kao da su baš *na ovo* čekali cele nedelje. Kao da je reč o nekom koncertu ili premijeri filma.

Kad je profesorka Pajper ušla, s nekoliko minuta zakašnjenja, prvo što je Kat zapazila bilo je da je sitnija nego što se činilo na fotografijama na omotima njenih knjiga.

Možda je to bila glupost. Uostalom, na njima se videlo samo lice. Mada je na njima profesorka Pajper zaista blistala. Imala je istaknute jagodice, krupne svetloplave oči i neverovatno dugu smeđu kosu.

Njena kosa je i uživo bila podjednako neverovatna, mada je bila prošarana sedim vlasima i malo žbunastija nego na slikama. Profesorka je bila toliko niska da je morala malčice da poskoči ne bi li sela na katedru.

„Dakle”, reče ona umesto *zdravo*. „Dobro došli na časove pisanja fikcije. Prepoznajem neke od vas...” Smeškala se nekima koji nisu Kat.

Kat je očigledno bila jedini brucoš u prostoriji. Upravo je počela da kapira šta je to odavalo brucoše... Preterano novi ranci. Šminka kod devojaka. Nove majice na momcima.

Sve ono na Kat, od njenih novih crvenih vansica do tamno-ljubičastih naočara koje je izabrala u tržnom centru. Svi stariji studenti nosili su crne, masivne rejbanke u stilu Klarka Kenta. Kao i svi profesori. Ako bi i Kat uspela da nabavi takve rejbanke, verovatno bi bez ikakvih problema mogla da naruči džin-tonik i da ne brine da li će joj tražiti ličnu kartu.

„Pa”, reče profesorka Pajper. „Drago mi je što ste svi ovde.” Glas joj je bio topao i nežan – bez preterivanja se moglo reći da „prede” – a govorila je taman toliko tiho da su svi morali da sede mirno ne bi li je čuli.

„Mnogo toga moramo da uradimo u ovom semestru”, reče ona, „pa hajde da ne traćimo ni minut više. Pređimo na stvar.” Nagnula se napred držeći se za ivicu katedre. „Jeste li spremni da se bacimo na posao?”

Većina je klimnula glavom, a Kat je samo spustila pogled.

„U redu. Počnimo od pitanja na koje zapravo i ne postoji odgovor... Zašto pišemo fikciju?”

Neko od starijih studenata, jedan momak, rešio je da pokuša. „Da bismo se izrazili”, predloži on.

„Svakako”, reče profesorka Pajper. „Ti pišeš zbog toga?”

Momak je klimnuo glavom.

„U redu... zašto još?”

„Jer nam se dopada zvuk sopstvenog glasa”, odgovori neka devojka. Imala je frizuru poput Rinine, samo možda za nijansu *više kul*. Izgledala je kao Mia Farou u *Rouzmarinoj bebi*⁷ (samo s rejbankama, naravno).

„Da”, nasmeja se profesorka Pajper. Smejala se poput vile, pomislila je Kat. „Ja, bez sumnje, pišem zbog toga. Zato i *predajem*.” Svi su se smejali s njom. „Šta još?”

Zašto ja pišem? Kat je pokušala da nađe neki mudar odgovor, mada je znala da neće smeti da ga izgovori naglas čak i kad bi smislila neki.

„Da bismo istražili nove svetove”, predloži neko.

„Da bismo istražili one stare”, reče neko drugi. Profesorka Pajper je klimala glavom.

Da bismo bili negde drugde, pomislila je Kat.

„Dakle...”, prela je profesorka Pajper. „Možda da bismo razumeli sebe?”

„Da bismo se oslobodili”, reče neka devojka.

Da bismo se rešili sebe.

„Da bismo ljudima pokazali kako je u našim glavama”, odgovori momak u izuzetno uzanim crvenim farmerkama.

„Pod pretpostavkom da ih to zanima”, dodala je profesorka Pajper. Svi su se nasmejali.

„Da bismo nasmejali ljude.”

„Da bismo privukli pažnju.”

„Jer je to jedino što znamo da radimo.”

„Govori u svoje ime”, odbrusi profesorka šaljivo, „Ja umem i da sviram klavir. Ali nastavite – ovo mi se dopada. Baš mi se dopada.”

„Da bismo *prestali* da čujemo glasove u svojoj glavi”, reče momak ispred Kat. Imao je kratku tamnu kosu koja mu se na potiljku završavala u špic.

⁷ *Rosemary's Baby* (engl.) – Psihološki triler Romana Polanskog.

Da bismo prestali, pomisli Kat.

Da bismo prestali da budemo bilo šta i bilo gde.

„Da bismo ostavili svoj trag”, reče Mia Farou. „Da bismo stvorili nešto što će nas nadživeti.”

Momak ispred Kat se ponovo javio: „To je kao neki vid bespolnog razmnožavanja.”

Kat je zamislila sebe za laptopom. Pokušala je rečima da izrazi ono što je osećala; šta se dešavalo kad joj je išlo dobro, kada su reči navirale iz nje pre nego što bi shvatila da su tu, kada su reči kuljale iz njenih grudi, nešto nalik rimovanju, nalik repovanju, *nalik preskakanju konopca*, pomislila je, kad skočiš trenutak pre nego što te konopac udari po zglobovima.

„Da bismo podelili neku istinu”, javi se još jedna devojka. Još jedne rejbanke.

Kat je odmahнула glavom.

„Zašto pišemo fikciju?”, upita profesorka Pajper.

Kat je ponovo spustila pogled.

Da bismo nestali.

Bio je toliko usredsređen – i frustriran – da nije ni video crvenokosu devojčicu koja je sela za njegov sto. Imala je kikice i staromodne naočare sa špicastim ramom, onakve kakve biste nosili na maskenbalu da se maskirate u vešticu.

„Urnisaćeš se”, reče devojčica.

„Samo pokušavam da ovo uradim kako treba”, zastenja Sajmon i ponovo kvrcnu novčić od dva penija čarobnim štapićem, izmučeno mršteći obrve. Ništa se nije dogodilo.

„Evo”, reče ona žustro mahnuvši rukom preko novčića.

Nije imala čarobni štapić, ali je nosila veliki ljubičasti prsten. Oko nje ga je bio obmotan konopac da ga drži na njenom prstu. „*Odleti kući!*”

Novčić je uzdrhtao na tren, zatim su mu izrasli šest nogu i tvrda krila, a onda je krenuo da beži. Devojčica ga je nežno pokupila sa stola u teglu.

„Kako si to izvela?”, upita je Sajmon. I ona je bila na prvoj godini, baš kao i on; to mu je bilo jasno po zelenom grbu na njenom džemperu.

„Magiju ne izvodiš”, rekla je ona trudeći se da se skromno osmehne, u čemu je uglavnom i uspela. „*Ti jesi magija.*”

Sajmon je zurio u bubamaru od dva penija.

„Ja sam Penelopi Bans”, reče devojčica pruživši ruku.

„Ja sam Sajmon Snou”, uzvрати on prihvatajući je.

„Znam”, reče Penelopi i osmehnu se.

– Osmo poglavlje, *Sajmon Snou i Magov naslednik*,
autorska prava Džema T. Lesli, 2001.

Treće poglavlje

Ovako je bilo nemoguće pisati.

Kao prvo, njihova studentska soba bila je premala. Malecki pravougaonik, širok tek toliko da s obe strane vrata stanu njihovi kreveti – vrata su zapravo udarala u kraj Katinog dušeka kada bi se otvorila – i dovoljno dugačak da se uguraju stolovi s obe strane, između kreveta i prozora. Da je neka od njih donela kauč, zauzeo bi sav raspoloživi prostor na sredini sobe.

Nijedna od njih nije donela kauč. Ni televizor. Ni neku od onih lepih stonih lampi iz tržnog centra.

Izgleda da Regan nije donela ništa od svojih stvari, sem odeće i tostera koji je zapravo bio zabranjen u sobama. Dobro, i osim Levija, koji je žmureći ležao na njenom krevetu i slušao muziku dok je Regan nešto kucala na svom kompjuteru. (Bio je to neki krš od kompjutera, kao i Katin).

Kat je navikla da deli sobu s nekim; oduvek je delila sobu s Rinom. Ali njihova soba kod kuće je bila bar triput veća od ove. A Rina nije zauzimala ni približno ovoliko prostora kao Regan.

Nije vas opterećivala svojim prisustvom ni u figurativnom ni u doslovnom smislu. S Rinom uopšte niste imali utisak da je neko pored vas.

Kat još uvek nije znala šta da misli o Regan...

S jedne strane, izgledalo je da ni Regan nije ispoljila preterani entuzijizam kako bi njih dve postale najbolje drugarice. Zbog toga joj je već bilo lakše.

S druge strane, izgledalo je da Regan *uopšte* nije bila zainteresovana za Kat.

Na neki način, i to je bilo olakšanje – Regan je bila zastrašujuća.

Sve je radila s mnogo žestine. Silovito je otvarala vrata i lupala njima kad bi ih zatvorila. Bila je krupnija od Kat, malo viša i dosta prsatija (ozbiljno, baš *prсата*). Jednostavno je *delovala* krupnije. I zrelije od Kat.

Kad je Regan bila u sobi, Kat je pokušavala da joj se skloni s puta; trudila se da im se pogledi ne sretnu. Regan se pretvarala da Kat nije tamo, pa je i Kat radila isto. Uglavnom se činilo da su takvim odnosom obe bile zadovoljne.

Ali upravo u ovom trenutku, Kat je to pretvaranje da Regan ne postoji znatno otežavalo pisanje.

Radila je na pipavoj sceni – Sajmon i Baz su raspravljali da li bi vampiri ikada mogli da se smatraju dobrim i da li bi trebalo da idu zajedno na maturski bal. To je sve trebalo da deluje vrlo duhovito, romantično i uvidavno, što je Kat obično išlo od ruke. (Bila je vrlo vešta i s pričama o izdajama. I zmajevima koji pričaju.)

Nikako, međutim, nije uspevala da odmakne od *Sajmon je sklonio s očiju svoju kosu boje meda i uzdahnuo*. Baza nije mogla ni da *pokrene*. Nije mogla da prestane da misli na Regan i Levija kako sede iza nje. Mozak joj se zaglavio na „UZBUNA, ULJEZI!”

Pri tome je i umirala od gladi. Čim Regan i Levi budu otišli na večeru, Kat je planirala da pojede celu teglu putera od kikirikija. *Ako* ikada budu otišli na večeru – Regan je i dalje lupala po tastaturi kao da će prstima probiti i sam sto, a Levi i dalje *nije ni pokušavao da ode*. Katin stomak počeo je da zavija.

Zgrabila je proteinsku štanglicu i izašla iz sobe, nameravajući da samo na brzaka prošeta hodnikom i razbistri glavu.

Hodnik je, međutim, ličio na neki trg. Sva vrata su bila otvorena sem njihovih. Devojke su se švrčkale okolo, pričale i kikotaile se. Ceo sprat je mirisao na spaljene kokice iz mikrotalasne. Kat se zavukla u kupatilo i sela u jednu kabinu, odmotala proteinsku štanglicu i pustila da joj suze od nervoze poteku niz obraze.

Bože, pomislila je. Bože. Okej. Ovo nije toliko loše. Zapravo, sve je u redu, stvarno jeste. Kat, šta je problem? Ništa.

Osećala se kao da je sva u grču. Kao da će pući. A želudac ju je pekao.

Izvadila je telefon pitajući se šta radi Rina. Možda sprema koreografiju za pesme Lejdi Gage. Verovatno isprobava cimerkine džempere. Sigurno *ne* sedi na klozetskoj šolji i *ne* jede štanglicu s bademom i lanenim semenom.

Kat je mogla da pozove Abela... ali je znala da on sutra ujutru odlazi na Tehnološki faks u Misuriju. Porodica mu je to veče priređivala veliku zabavu s domaćim meksičkim specijalitetima i bakinim vanilicama s kokosom – koje su bile toliko posebne da ih čak nisu prodavali ni u porodičnoj pekari. Abel je radio u pekari, a njegova porodica živela je iznad nje. Kosa mu je uvek mirisala na cimet i kvasac... Gospode, Kat je bila gladna.

Ubacila je omot od proteinske štanglice u korpu za upotrebljene higijenske uloške i umila se pre povratka u sobu.

Regan i Levi su izlazili, bogu hvala. I *napokon*.

„Vidimo se”, reče Regan.

„Cepaj dalje”, osmehnu joj se Levi.

Kat se osećala kao da će se srušiti kad su se vrata za njima zatvorila.

Uzela je još jednu proteinsku štanglicu, sručila se na staru, drvenu stolicu s točkicama – ta stolica je počela da joj se dopada – i otvorila fioku da na nju nasloni nogu.

Sajmon je sklonio s očiju svoju kosu boje meda i uzdahnuo. „To što ne mogu da se setim nijednog vampira koji je bio heroj ne znači da takvi ne postoje.”

Baz je prestao s pokušajima da natera svoj kovčeg da lebdi i sevnuo blistavim očnjakom prema Sajmonu. „Pozitivci su obučeni u belo”, reče Baz. „Da li si ikada pokušao da skineš fleku od krvi s belog plašta?”

#

„Selek hol” je bio studentski dom u samom centru studenja-ka. Tamo ste mogli da jedete čak i ako niste bili smešteni u tom

paviljonu. Kat je obično u predvorju čekala Rinu i Kortni, da ne bi morala sama da ulazi u trpezariju.

„I, kakva ti je cimerka?“, upita Kortni dok su se pomerale u redu za salatu. Upitala ju je to kao da su ona i Kat bile stare prijateljice – kao da je Kat uopšte imala predstavu kakva je *Kortni*, osim njene ljubavi prema krem siru s breskvama.

Izbor salata u „Seleku“ bio je potpuna katastrofa. Krem sir s breskvama, kruške iz konzerve s rendanim kačkavaljem. „Koji je bre ovo đavo?“, upita Kat podižući kašiku hladne salate s boranijom i pasuljem.

„Možda je to još nešto iz zapadne Nebraske“, reče Rina. „U našem paviljonu ima nekih tipova koji nose kaubojske šešire i ono kao, nikad ih ne skidaju, čak ni kad se samo malo promuvaju po hodniku.“

„Oдох ja da zauzmem sto“, reče Kortni.

„Hej“ – Kat je posmatrala kako Rina gomila povrće na svoj tanjir – „jesmo li ikada napisale neki fik⁸ u kom Sajmon i Baz plešu?“

„Ne sećam se“, odgovori Rina, „zašto? Pišeš li neku scenu s plesom?“

„S valcerom. Na utvrđenju.“

„Romantično.“ Rina je pogledom potražila Kortni po prostoriji.

„Brine me što Sajmona pretvaram u mlakonju.“

„Sajmon *jeste* mlakonja.“

„Volela bih da čitaš ove priče“, reče Kat prateći je prema stolu.

„Zar to već ne čitaju svi mlađi srednjoškolci Severne Amerike?“ Rina je sela do Kortni.

„I Japana“, dodala je Kat i sela. „Neverovatno sam popularna u Japanu.“

Kortni se nagnula prema Kat, približavajući se kao da je u pitanju neka velika tajna. „*Kat*, Rina mi je rekla da ti pišeš priče

⁸ *Fik* – Skraćeno od *fanfic* (engl.), tj. *fanfiction* (engl.), što znači on-lajn priča obožavalaca.

o *Sajmonu Snouu*. To je stvarno kul. Ja sam *velika obožavateljka Sajmona Snoua*. Pročitala sam sve te knjige kad sam bila klinka.”

Kat je skeptično odmotavala foliju sa sendviča. „One nisu završene”, reče.

Kortni je uzela zalogaj krem sira ne primetivši ovu ispravku.

„Hoću da kažem”, nastavi Kat, „serijal nije *završen*. Osmu knjiga će izaći tek tamo sledeće godine...”

„Pričaj nam o svojoj cimerki”, reče Rina izričito se osmehujući Kat.

„Nema tu šta da se priča.”

„Onda izmisli nešto.”

Rina se iznervirala. A to je iznerviralo Kat. Ali je Kat tad pomislila koliko joj je drago što jede hranu koja zahteva pribor za jelo i što priča s nekim ko nije neznanac – pa je odlučila da se potruđi oko Rinine fantastične nove cimerke.

„Zove se Regan. I ima crveno-smeđu kosu... I puši.”

Kortni je nabrala nos. „U vašoj sobi?”

„Pa nije baš često ni boravila u sobi.”

Rina je delovala sumnjičavo. „Niste razgovarale?”

„Upoznale smo se”, reče Kat. „Malo sam popričala s njenim dečkom.”

„Kakav joj je dečko?”, upita Rina.

„Ne znam. Visok?”

„Pa, tek je par dana prošlo. Sigurna sam da ćeš je bolje upoznati.” Zatim je Rina promenila temu, pričala je o nečemu što se desilo na zabavi na koju su ona i Kortni otišle. Živele su zajedno tek dve nedelje, a već su imale mnoštvo internih fora koje Kat nije kapirala.

Kat je pojela sendvič s ćuretinom i dve porcije pomfrita, a drugi sendvič je gurnula u torbu kad Rina nije gledala.

#

Regan je konačno ostala u sobi te noći. (Levi nije, hvala bogu.) Otišla je u krevet dok je Kat još kucala.

„Da li ti smeta svetlo?“, upita Kat pokazujući u pravcu lampe na svom stolu. „Mogu da je ugasim.“

„Nema veze“, reče Regan.

Kat je stavila slušalice da ne bi slušala zvuke koje je Regan ispuštala dok je tonula u san. Disanje. Šuškanje posteljine. Škripu kreveta.

Kako može tek tako da zaspi s nekim nepoznatim u sobi? Kat se čudila. Ostavila je slušalice u ušima kad se konačno uvukla u krevet i navukla pokrivač preko glave.

#

„Još nisi pričala s njom?“, upita Rina za ručkom sledeće nedelje.

„Pričamo“, reče Kat. „Ona me pita, ‘Jel’ ti ne smeta da zatvorim prozor?’, a ja odgovorim, ‘U redu je.’ Takođe, ‘hej’. Svakodnevno razmenjujemo to ‘hej’. Ponekad i dvaput dnevno.“

„To postaje čudno“, reče Rina.

Kat je bockala viljuškom po svom krompir-pireu. „Navikavam se na to.“

„Ipak je čudno.“

„Stvarno?“, reče Kat. „*Zaista* nameravaš da počneš da pričaš o tome kako sam zaglavila s čudnom cimerkom?“

Rina je uzdahnula. „Šta je s njenim dečkom?“

„Nisam ga videla nekoliko dana.“

„Šta radiš za vikend?“

„Domaći zadatak, valjda. Pišem Sajmona.“

„Kortni i ja idemo na zabavu večeras.“

„Gde?“

„U Triangl haus!“, reče Kortni. Izgovorila je to s oduševljenjem kao kada biste rekli „*Plejboj vila!*“. Da ste kompletan idiot.

„Šta je to Triangl haus?“, upita Kat.

„To je inženjersko bratstvo“, reče Rina.

„Znači ono, napiju se i grade mostove?“

„Napiju se i *konstruišu* mostove. ‘Oćeš da dođeš?’“

„Ma neee.” Kat je uzela zalogaj pečene govedine i krompira; to je uvek bilo za večeru nedeljom u menzi „Selek”. „Pijani štreberi. Nije to za mene.”

„Tebi se dopadaju štreberi.”

„Ne štreberi koji ulaze u bratstva”, uzvratila Kat. „To je cela podvrsta štrebera koji me ne zanimaju.”

„Da li si naterala Abela da se zakune da neće okusiti alkohol pre nego što je otišao u Misuri?”

„Da li ti je Abel dečko?”, upita je Kortni. „Jel’ sladak?”

Kat ju je ignorisala. „Abel neće postati pijanac. Ne podnosi čak ni kofein.”

„To ti baš i nije dobro poređenje.”

„Rina, znaš da ne volim zabave.”

„A ti znaš šta tata kaže – moraš prvo da probaš pre nego što kažeš da ti se ne sviđa.”

„Nije valjda? Koristiš tatu da bi me naterala da idem na žurku bratstva? Već sam probala da idem na žurke. Bila je ona jedna kod Džesija, s tekilom...”

„Jesi li probala tekilu?”

„Nisam, ali ti jesi, a ja sam pomogla da se očisti za tobom kada si se isprovraćala.”

Rina se čežnjivo nasmejala i zagladila svoje duge šiške preko čela. „Tekilu cirkaš da bi uživao, bez obzira na posledice...”

„Pozvaćeš me”, reče Kat, „jel’ tako?”

„Ako povratim?”

„Ako ti zatreba pomoć.”

„Neće mi trebati pomoć.”

„Ali ćeš me pozvati?”

„Pobogu, Kat. Da. Opusti se, važi?”

„Ali gospodine”, nije odustajao Sajmon, „da li moram da budem njegov cimer *svake* godine, svake godine dok ne odemo s Votforda?”

Mag se setno osmehnuo i razbašurio Sajmonovu kosu boje karamele. „Sparivanje cimera je sveta tradicija na Votfordu.” Glas mu je bio nežan, ali odlučan. „Sudbina vas je spojila. Morate da pazite jedan na drugog, da se dobro upoznate kao da ste braća.”

„Da, ali, gospodine...” Sajmon se promeškoltio u stolici. „Mora da je pehar negde pogrešio. Moj cimer je kreten. Možda je čak i zao. Prošle nedelje je neko začarao moj laptop da ne može da se otvori, i *znam* da je to bio on. Zamalo se ugušio od smeha.”

Mag je zamišljeno gladio bradu. Bila je kratka i šiljata i jedva mu je pokrivala prednji deo vilice.

„Sajmone, pehar vas je spojio. Suđeno ti je da paziš na njega.”

– Treće poglavlje, *Sajmon Snou i druga zmija*,
autorska prava Džema T. Lesli, 2003.

Epilog

Problem kod igranja žmurki sa svojom sestrom je u tome što joj to ponekad dosadi i ona prestane da te traži.

I eto tebe – kriješ se ispod kauča, u plakaru, skrivena iza jorgovana – i ne želiš da se predaš, jer ona možda samo vreba priliku. A možda je otišla ko zna gde...

Možda je u prizemlju, gleda televiziju i jede ono što je ostalo od kesice čipsa.

Onda čekaš. Čekaš dok ne zaboraviš da čekaš, dok ne zaboraviš da oko tebe nema ničega sem mira i tišine; jedan mrav ti mili preko kolena, a ti se ne trzaš. I sada nije važno da li te ona traži – dovoljno ti je to što se kriješ. (Pobedićeš ako te niko ne nađe, čak i ako te ne traže.)

Kad izađeš iza drveta, to je zato što ti to želiš. To je kao prvi udah posle dugog ronjenja. Grančice pucketaju pod tvojim nogama, a svet je topliji i svetliji. *Spremni ili ne, polazim!!*

Dolazim, spremni ili ne!

– Iz pripovetke „Ostavljena” Kater Ejveri, dobitnice nagrade za mlađe studente koledža, *Prairie Schooner*, jesen 2012.

